

τῷ ἰατρῷ Desmarres. Τὴν μεθεπομένην ὁ νεαρός καὶ δια-
πρεπῆς ὀφθαλμίατρος ἀφίκετο εἰς Menton.

— Πότε θὰ ἀναβλέψω, ἰατρέ; ἠρώτησεν ὁ Ἑρρίκος.

— Ἐντὸς ὀκτῶ ἡμερῶν! Ἐπὶ ὀκτῶ ἡμέρας θὰ μείνητε
κατάκλειστος ἐν τῷ δωματίῳ τούτῳ ἐν ἀπολύτῳ σιγῇ, σκό-
τει καὶ ἀναπαύσει, ἀλλὰ μετὰ ταῦτα...

— Μετὰ ταῦτα... θὰ θυνηθῶ νὰ ἴδω τὴν Μαγδαληνὴν!
Ἐσκέφθη ὁ Ἑρρίκος, χωρὶς μάλιστα νὰ ἀκούσῃ τὸ τέλος τῆς
φράσεως τοῦ ἰατροῦ.

Τῇ αὐτῇ ἐσπέρᾳ καὶ τῇ ἐπαύριον ἡ Μαγδαληνὴ ἀνέμενε
ματαίως. Τὴν τρίτην ἡμέραν κατέστη μελαγχολικὴ. Ὁ ἄ-
γνωστος ἄρα μουσικὸς ὅστις ἐξ ὀλοκλήρου συνεμερίζετο τὰ
αἰσθημάτων τῆς ἀπηύδουσε; Μήπως ἐγκατέλειπε τὴν χώραν;
Ἄλλοκοτοί σκέψεις τὴν ἐτάραττον. Οὐχί, δὲν ἀπηύδουσε,
ἀλλ' οὔτε ἀνεχώρησε. Ἡ νόσος τοῦ στήθους ὑφ' ἧς ἦτο προσ-
βεβλημένη, ἐπεσκίασε τὴν φαντασίαν τῆς, ἀπαισιοὶ δὲ προ-
αισθήσεις κατέλαβον αὐτήν.

Διήρχετο ἀπάσας τὰς ἐσπέρας προσμένουσα μετ' ἀγωνίας
τὴν ὥραν καθ' ἣν ὁ μυστηριώδης φίλος τῆς ὤφειλε νὰ ἔλθῃ.
Ἐπερχομένης τῆς ὥρας, ἐκάθητο πρὸ τοῦ κλειδοκουμβάλου,
ἀνακρούουσα μετὰ ταχύτητος τὰς προσφιλεῖς αὐτοῖς μελω-
δίας· εἶτα ἤνοιγε τὸ παράθυρον, ἔκυπτε πρὸς τὰ ἔξω, καὶ ἡ-
κροᾶτο ἀτενίζουσα πρὸς τὸ σκότος τῆς νυκτός.

Ἐσπέραν τινα ἐνόμισεν ὅτι ἤκουσε βήματα ἐπὶ τῆς ὁδοῦ.
Χωρὶς ν' ἀναλογισθῇ τὴν πράξιν τῆς, χωρὶς νὰ ῥίψῃ ἐπὶ τῶν
ὑπὸ ἑλαφροῦ μόνον ἐκ μουσελίνης ἐπωμίου (châle) κεκαλυμ-
μένων ὤμων τῆς, κατῆλθεν ἀσκεπῆς εἰς τὸ ἄλσος, ὀλισθαί-
νουσα ὡς σκιά ἐν τοῖς ὑγροῖς διαδρόμοις, καὶ ὑπηνέφξε τὴν
θυρίδα.

Ἐργάτης τις διήρχετο ἐπιστρέφων ἐκ τῆς ἐργασίας του
φέρων τὴν σκαπάνην ἐπ' ὤμου. Κατ' αὐτὴν τὴν στιγμὴν ἐ-
τόνιζε φαιδρὸν ἄσμα, οὔτινος ἢ ἐπωδὸς ἐσβέννυτο ἐν τῷ δια-
στήματι.

Ἡ Μαγδαληνὴ ἔμεινε ἐκεῖ ἐρειδομένη ἐπὶ τοῦ τοίχου, πυ-
ρέσσουσα τοὺς κροτάφους, τὸ δὲ βλέμμα ἔχουσα ἀπλανές. Δὲν
ἠσθάνετο τὸν ὄροσερὸν ἄνεμον τῆς ἐσπέρας, οὔτε τὴν ὑγρα-
σίαν τῶν δένδρων, ἧτις ὡς λεπτὴ βροχὴ ἐπιπτεν ἐπὶ τῶν ὤ-
μων τῆς. Ὀλιβερά ἰδέα τὴν ἀπερρόφα. «Δὲν θὰ ἔλθῃ πλέον!»

Αἴφνης σφοδρὸν ῥίγος τὴν ἐκλόνισεν ἐξ ὀλοκλήρου. Εἰσῆλ-
θεν εἰς τὴν οἰκίαν λειπόθυμος, συντετριμμένη, βαρυαλγῆς τὴν
καρδίαν, καὶ ἐξηπλώθη ἐπὶ τῆς κλίνης τῆς πυρέσσουσα σφο-
δρῶς...

Δέκα ἡμέρας μετὰ τὴν ἀπαισίαν αὐτὴν ἐσπέραν, ὁ Ἑρρί-
κος Ναὺ ἐγκαθειργμένος ἐν τῷ δωματίῳ του, οὔτινος τὰ πα-
ραπετάσματα ἦσαν εἰσέτι κεκλεισμένα, ἀνέμενε τὴν ἐπίσκε-
ψιν τοῦ ἰατροῦ τοῦ Menton, εἰς δὲ ὁ ἰατρός Desmarres μετὰ
τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ἐγχειρήσεως καὶ πρὸ τῆς εἰς Παρισίους ἀ-
ναχωρήσεώς του εἶχε δώσει τὰς ὁδηγίας του.

Ἡ ἐγχείρησις εἶχεν ἐπιτύχει· Ὁ Ἑρρίκος δὲν ἦτο πλέον
τυφλός. Ἄλλ' ὤφειλε μικρὸν κατὰ μικρὸν νὰ ἐξοικειώσῃ τοὺς

ὀφθαλμούς του πρὸς τὸ φῶς. Ἀπὸ τινῶν δὲ ἡμερῶν ὁ ἐπίδε-
σμος δὲν ἐφηρμόζετο πλέον. Κατ' ἐκείνην τὴν πρωΐαν ὁ ἰα-
τρός εἶχεν ἀπομακρύνει τὰ βαρῆα παραπετάσματα τῶν πα-
ραθύρων, ὑποσχόμενος αὐτῷ νὰ ἐπανίδῃ τὴν ἡμέραν, τὸ φῶς
τοῦ ἡλίου καὶ τὴν λαμπρότητα τοῦ οὐρανοῦ.

Ὁ ἰατρός εἰσῆλθεν ἀκολουθούμενος ὑπὸ τοῦ κ. Ναὺ.

Βαθεῖα συγκίνησις ἐτάραττε τὸν Ἑρρίκον. Ὁ πατήρ του
ἔλαβε τὴν χεῖρά του καὶ ὠδήγησε τοῦτον πρὸς τὸ παράθυ-
ρον ὅπερ ὁ ἰατρός ἠνέφξε βραδέως.

— Παρατήρησον, τῷ λέγει.

Ὁ Ἑρρίκος ἐξέπεμψε κραυγὴν, καὶ ἔκλεισε τοὺς ὀφθαλμούς
θαμβωθείς. Εἶτα τοὺς ἤνοιξε πάλιν, καὶ κύψας περιέπτυξε δι'
ἐκτεταμένου βλέμματος ὀλόκληρον τὸν ὄριζοντα. Ἐζήτησε
πάραιτα τὴν ὁδὸν τὴν πρὸς τὴν ἑπαυλιν ἄγουσαν.

— Ἐπὶ τέλους θὰ ἴδω τὴν Μαγδαληνὴν!.. ἐσκέφθη.

Τὴν αὐτὴν στιγμὴν παρετήρησε κατὰ τὴν καμπὴν τῆς
ὁδοῦ ἱερέα ἐν ἱερατικῷ ἀμφίῳ κρατοῦντα σταυρὸν ἀργυροῦν·
εἶτα τοὺς παῖδας τοῦ χοροῦ μετὰ συνοδείας ἐξ γυναικῶν τοῦ
χωρίου, φερουσῶν τὴν σορὸν ὑπὸ λευκοῦ ὑφάσματος κεκαλυμ-
μένην. Ὅπισθεν λευχειμωνῶσαι νεάνιδες ἐκράτουν κηρία, τέ-
λος δ' εἶπετο συνοδία μακρὰ σιγηλὴ καὶ σοβαρά.

Ὁ Ἑρρίκος ἠσθάνθη φρικώδη πίεσιν ἐν τῇ καρδίᾳ του.

— Ἰατρέ, λέγει, μήπως κηδεύουσι νεάνιδά τινα;

— Μάλιστα, ἀπήντησεν οὗτος, θελκτικὴν καὶ δυστυχῆ κό-
ρην, φονευθεῖσαν ὑπὸ τῆς φθίσεως. Φαντασθῆτε ὅτι ἀπεβίωσε
πρὸ τοῦ κλειδοκουμβάλου τῆς, παίζουσα τὴν διάσημον *Ele-
giant* τοῦ Egnst. Ὄνομάζετο...

— Μαγδαληνὴ! λέγει ὁ Ἑρρίκος μετὰ φωνῆς πνιγομένης.

— Τὴν ἐγνώριζες; ἠρώτησεν ὁ Ναὺ, ὅπως ἐκπληκτος.

— Ὅχι, ἐψιθύρισεν ὁ νεανίας, ἀλλὰ... τὴν ἠγάπων!

N. I. Δ.

ΣΥΜΜΙΚΤΑ

ΠΡΟΧΕΙΡΟΣ ΘΕΡΑΠΕΥΤΙΚΗ

Τὰ ἐπιπόλαια ἐγκαύματα εἰσὶν, ὡς γνωστόν, λίαν ἐπώ-
δυνα. Ὡς ἐκ τούτου οἱ ἰατροὶ δικαίως ἐνησχολήθησαν εἰς τὴν
ἀνεύρεσιν ἀσφαλοῦς μέσου πρὸς καταπράυνσιν τῶν πόνων, τέ-
λος δὲ νὰ προλαμβάνωσι καὶ νὰ ἀναστέλλωσι τὰ νευρικὰ
συμπτώματα ἅτινα συχνάκις ἐπακολουθοῦσι.

Ἡ θεραπεία τῶν ἐγκαυμάτων εἶναι τὴν σήμερον ποικίλη
ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ὅμως λίαν ἐπιπεπλεγμένη καὶ ἐπομένως δύσ-
χρηστος. Ἡ τῆς ἐπιδέσεως μέθοδος τῶν ἐγκαυμάτων, ἐφ' ἧς
ἰδίᾳ σήμερον στρέφομεν τὴν προσοχὴν ἡμῶν, κέκτηται μέγα
πλεονέκτημα, καθόσον εἶναι οὐ μόνον ἀπλουστάτη ἀλλὰ καὶ
ἀνυσιμότητος ἀναμφισβητήτου.

Πρό τινος χρόνου τὸ διττανθρακικὸν νάτρον (Bicarbonate de soude) καὶ τὸ γαλακτικόν (Lactate de soude), ὡς ἐπίσης καὶ ἕτερα τινὰ ἄλατα, ὑπερεπηθέθησαν ὡς ἐξαιρετὰ ἀναισθητικὰ φάρμακα κατὰ τῶν ἐπιπολαίων ἐγκαυμάτων, οὐδεὶς ὅμως διεννοήθη νὰ ἐξακριβώσῃ μετὰ προσοχῆς τὰς ιδιότητας τούτων.

Ἐσχάτως ἰατρός τις ἀμερικανός, πεπεισμένος λίαν περὶ τῆς ἀνυσιμότητος τῶν ἀλάτων τούτων, ἐπὶ μακρὸν δὲ χρόνον ἐργασθεὶς μετὰ καρτερίας, συνέλαθε τὴν εὐφυῶ, οὕτως εἰπεῖν, καὶ φιλόανθρωπον ἰδέαν νὰ ἀνακοινώσῃ τὰ πειράματά του εἰς τινὰς λίαν δυσπίστους συναδέλφους του. Πρὸς τὸν σκοπὸν τούτου προσκαλέσας τινὰς εἰς τὴν οἰκίαν του, δὲν ἐδίστασεν ἐνώπιον ὄλων ν' ἐπιφέρῃ ἐπὶ τοῦ ἀριστεροῦ αὐτοῦ ἀντιβραχίου ἐκτεταμένον ἐγκαυμα.

Ἐπιπάσας εἶτα τοῦτο διὰ λεπτοτάτης κόνεως διττανθρακικοῦ νάτρου, ἐπέθηκε σπληνίον διάβροχον. Τούς πόνους οὗς ὑπέστη ὁ γενναῖος πειραματιστής κατέπαυσε πάραυτα ἢ χρῆσις τῆς μνημονευθείσης μεθόδου.

Ἐκτοτε οἱ παρευρεθέντες ἰατροὶ ἠναγκάσθησαν νὰ ἀναγνωρίσωσιν ὅτι τῶ ὄντι οἱ πόνοι παρέρχονται διὰ τοῦ μέσου τούτου καθ' ὁλοκληρίαν, καὶ ὅτι ἡ θεραπεία βαίνει μετὰ μεγάλης ταχύτητος.

Ἦδη, ἀγαπητοὶ ἀναγνώσται καὶ ἀξιαγάπητοι ἀναγνώστριαί, ἐάν ποτε ὑποστῆτε ἐπιπόλαιον ἐγκαυμα, ἐνθυμηθῆτε τὸ πείραμα τοῦ ἀμερικανοῦ ἰατροῦ, καὶ μὴ διστάζητε νὰ καταφεύγητε εἰς μέσον τόσον ὠφέλιμον πρὸς κατάπασιν τῶν πόνων.

Δρ. Δ.

Ἐκ τῆς συναρτήσεως δύο ἰατρῶν. — Εἰπέ μοι, φίλτατε συνάδελφε, διατί δὲν ἠδυνήθης, μὲ ὄλην τὴν ἀνεγνωρισμένην ἰκανότητά σου, νὰ ἐγκατασταθῆς εἰς τὴν πόλιν Β.;

— Ἡ ἱστορία, ἀγαπητέ μοι, εἶναι ἀπλουστάτη. Ὁ ἐκεῖ ἐγκατεστημένος ἰατρός, ἔχει πενθερὸν λιθοξόον πλουσιώτατον. Εἰς τὰς συχὰς δὲ ὑπὸ τῶν ἐκεῖ ἐφημερίδων εἰδοποιήσεις μου περὶ τῆς ἐξασκήσεως τοῦ ἐπαγγέλματός μου, ἐτυποῦτο κάτωθεν ὑπὸ τοῦ ῥηθέντος λιθοξόου ἢ ἐξῆς εἰδοποιήσεις μεγάλαις γράμμασιν:

«Διὰ τὰς ἐνδεχομένας ἐκτάκτους ἀνάγκας, γνωστοποιῶ εἰς τὸ ἐντιμον κοινόν, ὅτι ἐπιτύμβιοι λίθοι παντὸς μεγέθους...κτλ.»

Ἡ ἀποθαρρυντικὴ αὕτη κατάστασις ἐπέδρασε πολὺ ἐπὶ τοῦ ἐπαγγέλματός μου, καὶ ὡς ἐκ τούτου ἠναγκάσθην νὰ ἐγκαταλείψω τὸ πεδῖον τῆς μάχης.

Ἐποκρήτρια. Ἀφ' ἧς ἐποχῆς συνῆψες σχέσεις μετ' αὐτὸν τὸν ἐπιπόλαιον κόμητα, φαίνονται πάντοτε ἐπάνω σου κηλίδες.

Ὁρχηστρίς. Διὰ τοῦτο καὶ αὐτὸς μοῦ δίδει 1000 φρ. κατὰ μῆνα διὰ νὰ τὰς καθαρίζω.

ΠΟΙΗΣΙΣ

ΑΡΑΧΝΗ ΚΑΙ ΜΥΓΓΑ

ΑΔΑΛΗΓΟΡΙΑ ΔΙΑ ΤΟΝ Κ. Δ.

Τῆς μυγῆς ἐκατέθηκε τὰ γλυκοκοιθευτρίαση
Μὲ τὴν ἀράχνη, ποῦ κ' αὐτὴ τὸ γύρευ' ἢ καυμένη,
Γιατὶ μὴ ἡμέρα ὁλόκληρη, ψυχὴ δὲν εἶχε πιάσει,
Κ' ἐκάθητο περίλυπη, καὶ καταφουρκισμένη.

Ἐὖν εἶδε πῶς εἰμίωρε μὴ μύγγα εἰς τὸ παρὶ,
Ἐὖν ἀστραπὴ κατέθηκε, τῆς κορτοπλησιάζει,
Καὶ τὴν κοτάζει ἔσ' ὄχνη ποῦ βλέπει τὸ πουλί,
Ὅταν ἡ μύγγα ἄρχισε μὲ γέλοιο καὶ μὲ γάλι.

Ἄχ! νᾶξενες ἀράχνη μου πόσον πολὺ λυποῦμαι,
Ποῦ μὲς ἔτ' ἀ δίχτυα, ἔτ' ἔκλωται σὲ βλέπω μεροδεμένη,
Νὰ μὴ σὲ σφίξουν δυνατὰ καμμιὰ βραδὴ φοβοῦμαι,
Καὶ τὸ πρῶν ταλαίπωρη τὰ σ' ἐθροῦμαι πριγμένη.

Ἐλα μαζί μου τὰ πετῆς ἔτ' ἀ σπήττα ἔτ' ἀ παλάττα,
Ἐδὼ κ' ἐκεῖ τὰ κάθεται, παντοῦ κ' εἰς κάθε θέση,
Σὲ μὴς ξανθούλας τὰ μαλλιά, ἔτ' ἀ χεῖλη καὶ ἔτ' ἀ μάττα,
Ὅπου κ' ἄν θέλῃς τὰ πετῆς γρογγᾷ, κ' ἄσπον ε' ἄρῆσει.

Ἐἶπε καὶ κορτοζύγωσε μὲ θάρρος καὶ καμιάρι,
Κ' ἡ ἄλλη ἀνατρίχλασε στήνουςα τὴν παρῖδα,
Σὲ μὴ σιγμὴ τὴν ἔκαμε σὰν ἀνεμοκουβάρι,
Καὶ τῆς τρυπᾷ τὰ φτερά τῆ μόνη της ἐλπίδα.

Περὶπαιχτὰ κ' ἐγὼ ποτέ, κ' ὄχι μὲ τὴν ἀλήθεια,
Σοῦ εἶπα ἔλα μετεμὲ τὸν κόσμον τὰ σοῦ δείξω,
Καὶ τώρα μ' ἔμπλεξες ἐσὺ σὲ ἀτσάλῆνα δίχτυα,
Ποῦ δὲν ἔμπορῶ τὰ κορρηθῶ, ποῦ δὲν ἔμπορῶ τὰ βήξω.

Καίρον τῆ 1 Ἀπριλίου 1886.

S I.

Τῷ φιλάτῳ μοι Δ. Κ. Σακελλαροπούλῳ

Ἄν τὰ πόδα μου δεσμεύῃ τοῦ Μανρομιχάλ' ἢ ζῶνῃ,
οἱ σκοποὶ του ἐδὼ κ' ἐκεῖ,
ἢ καρδιά μου ἀεροποῦλι ξεπετᾷ καὶ στεφανώνει
Τὴν καρδιά τοῦ Δημητράκη μ' ἔνα φίλημα γλυκὺ.

ΑΙΜΥΔΙΟΣ

Στρατιώτης τοῦ α'. συντάγματος.

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Τοῦ κάκου ὅσα κ' ἄν εἰπῶ . . . ἢ μαύρη ἀπελπισία
Καὶ τὸ σκοτάδι μὲ κρατοῦν, μὲ σταυρωμένα χέρτα,
Ἄχ! φεύγουν ἢ ἐλπίδες μου, καὶ σβένουν μία μία
Σὰν κύματα ἔτ' ἢ ἀμμουδιά, σὰν τῆς αὐγῆς τ' ἀστέρτα.
Καὶ δὲν ἀκούω πουθετὰ ὁ δόλιος μὴ φωνή,
τὰ μὲ παρηγορήσῃ καὶ τὰ μὲ συμπονή.

Ἐχει ὁ θεὸς καὶ δι' ἐμὲ, αὐτὸς, ποῦ ὡς τώρα μόνο,
Δὲν μ' ἄφησε γὰ τὰ χαθῶ . . . καὶ κρυφθαλασμάγει
Τῆς πορεμένης μου καρδιάς τὴ λύπη καὶ τὸν πόνο
Καὶ ξεύρει πῶς διαβαίρνει τῆς νεότητος μου οἱ χρόνοι,
Αὐτὸς μονάχα θέλω, πάντα τὰ μ' ἀγαπᾷ
Μ' ἐκείνην ποῦ μαζί μου θρηγεῖ πλὴν σιωπᾷ.

Ἀπὸ τοῦ βράχου τῆς Φρεατύος 29 Μαρτίου 1886.

ὑγειαινότε

Δ. Κ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΟΠΟΥΛΟΣ

Διευθυντῆς τοῦ «Ἀπόλλωνος»